

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 21

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 12 ianuarie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.512 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, art. 5 alin. (1), art. 7, art. 8, art. 11, art. 13 și art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său	2–4
Decizia nr. 1.567 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001	5–6
Decizia nr. 1.569 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	7–8
Decizia nr. 1.582 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	8–9
Decizia nr. 1.606 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 253 alin. 2 din Codul de procedură civilă	10–11
Decizia nr. 1.608 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	11–12
Decizia nr. 1.610 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	12–14
Decizia nr. 1.612 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) lit. a), art. 28, art. 32 alin. (1) și art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.512**

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, art. 5 alin. (1), art. 7, art. 8, art. 11, art. 13 și art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Marian Bîzgă în Dosarul nr. 38.935/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care face obiectul Dosarului nr. 1.755D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, personal, precum și partea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, prin consilierul său juridic, domnul Mihai Alexandru Ionescu.

Curtea dispune a se face apelul în dosarele nr. 1.990D/2009, nr. 5.056D/2009, nr. 5.057D/2009, nr. 5.143D/2009 și nr. 5.663D/2009, având ca obiect după cum urmează: excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, ridicată de Mioara Flenchea în Dosarul nr. 21.865/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal; excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) din aceeași ordonanță de urgență, ridicată de Vișinel Ganea în Dosarul nr. 27.926/3/2008 al aceleiași instanțe; excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) teza întâi din același act normativ, ridicată de Petre Coman în Dosarul nr. 8.660/2/2008 al aceleiași instanțe; excepția de neconstituționalitate a întregii Ordonanțe de urgență a Guvernului nr. 24/2008, ridicată de Petre Cepoi în Dosarul nr. 18.554/3/CA/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal; excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2, art. 7, art. 8, art. 11, art. 13 și art. 24 din ordonanța de urgență menționată, ridicată de Ion Burlacu în Dosarul nr. 31.479/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde apărătorul ales al autorului excepției de neconstituționalitate ce formează obiectul Dosarului nr. 1.990D/2009, domnul Haralambie Voicilaș, avocat membru al Baroului București, având delegația depusă la dosar. Se constată lipsa celorlalți autori ai excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. În toate aceste dosare răspunde, pentru partea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, domnul Mihai Alexandru Ionescu, consilier juridic, cu delegații depuse la dosarele cauzelor.

Magistratul-asistent învederează Curții că, în Dosarul nr. 5.143D/2009, autorul excepției de neconstituționalitate a transmis note scrise prin care argumentează cererea de admitere a acesteia.

Curtea, observând identitatea parțială de obiect a dosarelor strigate, din oficiu, pune în discuție conexarea acestora.

Părțile prezente și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 1.990D/2009, nr. 5.056D/2009, nr. 5.057D/2009, nr. 5.143D/2009 și nr. 5.663D/2009 la Dosarul nr. 1.755D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părților prezente. Domnul George Petric solicită admiterea excepției, depunând, în acest sens, concluzii scrise. Apărătorul doamnei Mioara Flenchea susține excepția de neconstituționalitate, arătând că textele de lege criticate sunt neconstituționale, pentru motivele prezentate în concluziile scrise pe care le depune la dosar.

Reprezentantul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității solicită respingerea ca neîntemeiată a excepțiilor de neconstituționalitate, având în vedere practica de până acum a instanței de contencios constituțional.

Procurorul pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 18 martie 2009, 31 martie 2009, 23 martie 2009, 4 iunie 2009 și 11 martie 2009, pronunțate de **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** în dosarele nr. 38.935/3/2008, nr. 21.865/3/2008, nr. 27.926/3/2008, nr. 8.660/2/2008 și nr. 31.479/3/2008 și de **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal** în Dosarul nr. 18.554/3/CA/2008, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și a prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, a prevederilor art. 2 lit. b) din aceeași ordonanță de urgență, a prevederilor art. 13 alin. (1) teza întâi din ordonanța de urgență menționată și a prevederilor art. 2, art. 7, art. 8, art. 10, art. 11, art. 13 și art. 24 din același act normativ.**

Excepțiile au fost ridicate de Marian Bîzgă, Mioara Flenchea, Vișinel Ganea, Petre Coman, Petre Cepoi și, respectiv, Ion Burlacu în cauze având ca obiect acțiuni în constatare.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate se susține, în esență, că ordonanța criticată este neconstituțională, întrucât are în vedere stigmatizarea lucrătorilor și a colaboratorilor fostei Securități, instituind „o nouă poliție politică, vădit selectivă, excluzându-i pe adevărații vinovați de ororile comunismului”. Se arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât afectează drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, cu referire la egalitatea în

fața legii, la nediscriminare, la dreptul de apărare și la fidelitatea față de țară.

În ceea ce privește dispozițiile art. 5 alin. (1) din actul normativ mai sus menționat, se susține că acestea reprezintă o formă indirectă de restrângere a unor drepturi și libertăți prin împiedicarea accesului liber la ocuparea unei funcții sau a unei demnități publice. Aceasta deoarece măsura constatării calității de colaborator sau lucrător al Securității nu e necesară în cazul persoanelor care au candidat pentru obținerea unui post, dar au fost respinse, și nici în cazul persoanelor care nu mai ocupă o demnitate sau o funcție publică. Măsura este abuzivă, disproporționată, de natură a leza imaginea publică și de a îngreuna exercitarea drepturilor politice, dreptul de a participa la viața publică și dreptul de a avea acces la funcții și demnități publice.

Se mai arată că nici prin ultima modificare a ordonanței de urgență nu s-au adus precizări de natură a face unele diferențieri în clasificarea calității de colaborator al Securității, menținându-se aceeași formulare generică existentă inițial și în Legea nr. 187/1999, care nu distinge, în stabilirea acestei calități, în funcție și de împrejurările și condițiile în care s-a ajuns la această colaborare. Noul cadru legislativ instituit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu respectă decizia Curții Constituționale referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 187/1999 și menține caracterul represiv, abuziv al acestei proceduri. În plus, prin ordonanța de urgență criticată, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a fost înzestrat cu atribuții jurisdicționale, întrucât, în activitatea pe care o desfășoară, îndeplinește o funcție de anchetă, care nu poate fi exercitată în afara sferei autorității judecătorești, contravenind principiului separației puterilor în stat. În fine, se susține că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nesocotesc prezumția de nevinovăție și dreptul la un proces echitabil.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal opinează că prevederile ordonanței de urgență criticate sunt neconstituționale în măsura în care limitează posibilitatea persoanei de a propune probe, de a cunoaște elementele probatorii în baza cărora Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității aprobă sau infirmă nota de constatare întocmită de direcția de specialitate. Apreciază că se încalcă astfel accesul la justiție, precum și principiul egalității armelor, pârâțul fiind privat de posibilitatea de a accede, în aceeași măsură cu reclamantul, la documentele ce reprezintă mijloc de probă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2, art. 5 alin. (1), art. 7, art. 8, art. 11, art. 13 și

art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 293/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008, precum și ordonanța de urgență în ansamblul său.

Dispozițiile art. 2 cuprind definiții ale unor termeni folosiți în textul ordonanței de urgență, la lit. b) a acestui articol fiind stabilită semnificația expresiei de „colaborator al Securității”; art. 5 alin. (1) instituie obligația persoanelor care candidează, au fost alese sau au fost numite în anumite demnități ori funcții de a face o declarație pe propria răspundere în sensul că au avut sau nu calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia și prevede că, pentru persoanele care au candidat, au fost alese sau numite în acele demnități ori funcții, verificarea calității de lucrător al Securității ori de colaborator al acesteia se face din oficiu, inclusiv pentru cele aflate în exercițiul respectivelor demnități ori funcții; art. 7 se referă la nota de constatare întocmită cu privire la existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia pentru persoana care a făcut obiectul verificării; art. 8 cuprinde posibilitatea Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a aproba sau infirma nota de constatare, ulterior luării în discuție a acesteia; art. 11 stabilește reguli procedurale referitoare la acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia introduse la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București; art. 13 cuprinde definiția Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și unele reguli legate de funcționarea acestuia, iar art. 24 enumeră atribuțiile Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate, precum și ordonanța în ansamblul său contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 alin. (3) referitor la caracterul României de stat de drept, democratic și social, art. 1 alin. (4) care statuează principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 care statuează dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, art. 23 privind libertatea individuală, dar cu referire la alin. (11) al acestuia care instituie prezumția de nevinovăție, art. 24 care garantează dreptul la apărare, art. 30 care consacră libertatea de exprimare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 54 referitor la fidelitatea față de țară, art. 55 privitor la apărarea țării, art. 57 care impune exercitarea cu bună-credință a drepturilor și a libertăților, art. 115 alin. (6) care prevede, printre altele, că ordonanțele de urgență nu pot afecta drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, art. 124 referitor la înfăptuirea justiției și art. 126 privind instanțele judecătorești, cu accent pe art. 126 alin. (5) teza întâi care interzice înființarea de instanțe extraordinare. De asemenea, se invocă și următoarele prevederi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: art. 6 — „Dreptul la un proces echitabil”, art. 7 — „Nicio pedeapsă fără lege”, art. 8 — „Dreptul la respectarea vieții private și de familie”, art. 9 — „Libertatea de gândire, de conștiință și de religie”, art. 10 — „Libertatea de exprimare”, art. 14 — „Interzicerea discriminării” și art. 17 — „Interzicerea abuzului de drept”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, urmând să o respingă ca atare, pentru motivele ce se vor arăta în continuare:

Mai întâi, în ceea ce privește criticile formulate împotriva Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 în ansamblul său, prin raportare la dispozițiile art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 1.502 din 10 noiembrie 2009, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii, că ordonanța de urgență criticată nu

reglementează în domeniul drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, ci operează, pe de o parte, o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor constatate ca fiind lucrătoare sau colaboratoare ale Securității față de Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, declarată neconstituțională prin Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, iar pe de altă parte, o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte sunt supuse controlului instanțelor de judecată.

Curtea s-a mai pronunțat și cu privire la critica referitoare la nesocotirea principiului separației puterilor în stat, constatând că nu există o imixtiune a puterii executive — care, în virtutea prerogativelor sale de legislator delegat, a emis Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 — în atribuțiile puterii judecătorești. Prin Decizia nr. 815 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 11 iunie 2009, Curtea a observat că, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură să confere Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității rolul de instanță extraordinară.

În ceea ce privește pretinsa nerespectare a prezumției de nevinovăție, prin Decizia nr. 267 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 7 aprilie 2009, Curtea a statuat că aceasta nu este aplicabilă procesului declanșat în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008. În soluționarea acțiunilor în constatare pot fi însă invocate dispozițiile art. 1169 din Codul civil, care prevăd că „cel ce face o propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească”. Astfel, legea asigură echilibrul procesual al părților în litigiu și dă expresie unui principiu fundamental al dreptului procesual, acela al aflării adevărului.

În ceea ce privește prevederile art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, care instituie în sarcina persoanelor care candidează, care au fost alese sau care au fost numite în anumite demnități ori funcții obligația de a declara pe propria răspundere dacă au avut sau nu calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, Curtea constată că nu sunt de natură să aducă exercițiului unor drepturi restrângeri contrare dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală. Unul dintre autorii excepției susține că obligația impusă de textul de lege

criticat „reprezintă o formă indirectă de restrângere a unor drepturi și libertăți prin împiedicarea accesului liber la ocuparea unei funcții sau a unei demnități publice”. Curtea nu poate reține o astfel de critică, prevederile art. 5 alin. (1) din ordonanța de urgență constituind, în realitate, o expresie a dispozițiilor art. 31 din Constituție, care consacră dreptul oricărei persoane de a avea acces la orice informație de interes public. De altfel, Curtea constată că nu poate analiza interpretarea dată de autorul excepției, în sensul că măsura constatării calității de colaborator sau lucrător al Securității nu este necesară față de persoanele care au candidat pentru obținerea unui post, dar au fost respinse, și nici față de cele care nu mai ocupă o demnitate sau o funcție publică. Aceasta deoarece Curtea nu poate cenzura oportunitatea unei reglementări edictate de legiuitor cu respectarea prerogativelor sale constituționale. De asemenea, instanța de contencios constituțional nu deține competențe în ceea ce privește controlul modului concret de aplicare în practică a normelor legale.

Totodată, Curtea constată că nu este întemeiată nici critica referitoare la pretinsa nerespectare a principiului egalității în drepturi, deoarece art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie niciun privilegiu sau discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabil tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

Urmând același raționament ca în cazul constatării, prin Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009, a caracterului constituțional al prevederilor art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, Curtea reține că prevederile art. 2 lit. b) din aceeași ordonanță de urgență, stabilind elementele care trebuie întrunite pentru ca o persoană să fie calificată colaborator al Securității, nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii civile, de vreme ce efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a reglementării legale. Totodată, Curtea observă că, astfel cum a statuat prin Decizia nr. 530 din 9 aprilie 2009, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a persoanelor care au participat la activitatea de poliție politică comunistă, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. 2, art. 5 alin. (1), art. 7, art. 8, art. 11, art. 13 și art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său, ridicată de Marian Bîzga, Mioara Flenchea, Vișinel Ganea, Petre Coman și Ion Burlacu în dosarele nr. 38.935/3/2008, nr. 21.865/3/2008, nr. 27.926/3/2008, nr. 8.660/2/2008 și, respectiv, nr. 31.479/3/2008 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Petre Cepoi în Dosarul nr. 18.554/3/CA/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.567

din 19 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a) și b) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Belciugatele în Dosarul nr. 92/116/2009 (număr în format vechi 129/C/2009) al Tribunalului Călărași — Secția civilă și care face obiectul Dosarului nr. 2.394D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții că domnul Mihai Gurlui, în calitate de reprezentant al Consiliului Local al Comunei Belciugatele, a solicitat un nou termen de judecată, în vederea citării legale a tuturor părților, susținând că procedura de citare a fost viciată întrucât în componența comunei Belciugatele nu intră satul Valea Iazurilor, localitate menționată pe citație.

Având cuvântul cu privire la această cerere, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Deliberând, Curtea respinge cererea, apreciind că procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.494D/2009 și nr. 2.495D/2009 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, ridicată de Consiliul Local al Comunei Porumbesti și de Consiliul Local al Comunei Sanislău în dosarele nr. 932/83/2009 și nr. 769/83/2009 ale Tribunalului Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, observând identitatea parțială de obiect a acestor dosare, din oficiu, pune în discuție conexarea acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 2.494D/2009 și nr. 2.495D/2009 la Dosarul nr. 2.394D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, precizând că, prin textele de lege criticate, legiuitorul a prevăzut o sancțiune pentru o situație de inactivitate prezumată, care nu contravine normelor constituționale invocate în motivarea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 14 aprilie 2009 și 30 aprilie 2009, pronunțate în Dosarul nr. 92/116/2009 (număr în format vechi 129/C/2009) al Tribunalului Călărași — Secția civilă și în dosarele nr. 932/83/2009 și nr. 769/83/2009 ale Tribunalului Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. a) și b) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, respectiv art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din aceeași lege.

Excepțiile au fost ridicate de Consiliul Local al Comunei Belciugatele, Consiliul Local al Comunei Porumbesti și de Consiliul Local al Comunei Sanislău în cauze având ca obiect dizolvarea acestor consilii locale.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate se susține, mai întâi, că textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 120 alin. (1) din Constituție care consacră principiul autonomiei locale, întrucât consiliul local, ca autoritate locală deliberativă, este singurul în măsură să aprecieze dacă și când să se întrunească în ședințe, în funcție de necesitățile și interesele comunității locale.

Se mai arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale deoarece aduc atingere egalității cetățenilor, întrucât dizolvarea de drept a consiliului local afectează mandatul fiecărui consilier local ales prin vot universal, în schimb, primarul și secretarul unității administrativ-teritoriale au tratamentul privilegiat, dându-li-se posibilitatea să sesizeze instanța de contencios administrativ cu privire la cazul prevăzut de art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 215/2001.

Se mai susține că prevederile art. 55 alin. (2) încalcă dreptul consilierilor locali de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor lor legitime. Se precizează că instanța poate aprecia că are doar un rol constatator pe situația de fapt privind neîntrunirea consiliului local timp de două luni consecutiv, fără a verifica și contextul legal general al funcționării administrației publice locale. În plus, în opinia autorilor excepției, se aduce o atingere dreptului la un proces echitabil, prin instituirea caracterului definitiv al soluției pronunțate de instanță.

Tribunalul Călărași — Secția civilă și Tribunalul Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Precizează, în acest sens, că dispozițiile legale criticate sunt menite să transpună cerințele democrației, legiuitorul fiind cel care stabilește limitele în care consiliul local poate funcționa.

Avocatul Poporului, prin punctele de vedere comunicate, consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 55 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, cu modificările și completările ulterioare, care au următoarea redactare:

— Art. 55. — „(1) *Consiliul local se dizolvă de drept sau prin referendum local. Consiliul local se dizolvă de drept:*

a) în cazul în care acesta nu se întrunește timp de două luni consecutiv;

b) în cazul în care nu a adoptat în 3 ședințe ordinare consecutive nicio hotărâre (...).

(2) *Primarul, viceprimarul, secretarul unității administrativ-teritoriale sau orice altă persoană interesată sesizează instanța de contencios administrativ cu privire la cazurile prevăzute la alin. (1). Instanța analizează situația de fapt și se pronunță cu privire la dizolvarea consiliului local. Hotărârea instanței este definitivă și se comunică prefectului”.*

În opinia autorului excepției, dispozițiile de lege criticate aduc atingere următoarelor prevederi din Legea fundamentală: art. 16 alin. (1) și (2) care consacră egalitatea în drepturi, fără privilegiu și fără discriminări, art. 21 care garantează accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 120 care instituie principiile de bază ale organizării administrației publice locale și art. 121 alin. (2) privind consiliile locale și primarii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege care enumeră condițiile în care consiliile locale se dizolvă de drept reprezintă o concretizare a dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile publice din comune și din orașe. De aceea, activitatea consiliilor locale trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a edictat în vederea

creării cadrului legal de funcționare a acestora. Curtea Constituțională constată că principiul autonomiei locale, consacrat la nivel constituțional prin dispozițiile art. 120 alin. (1), nu justifică existența unei autonomii de decizie în afara acestui cadru legal, a cărui respectare este obligatorie.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea principiului egalității, Curtea constată că nu este întemeiată, deoarece autorii excepției au în vedere situații care nu pot fi comparate, anume situația consilierilor locali, care își pierd acest statut ca urmare a dizolvării consiliului local, și situația în care se află primarul și secretarul unității administrativ-teritoriale care au posibilitatea, conferită prin lege, de a sesiza instanța de contencios administrativ în vederea constatării dizolvării de drept a consiliului local. Or, este o regulă fundamentală a logicii formale aceea potrivit căreia poate fi comparat numai ceea ce este comparabil, în sensul că termenii unei comparații trebuie să aparțină aceleiași categorii. De aceea, o eventuală verificare a respectării egalității de tratament juridic se poate face numai cu privire la subiecte care se află în situații comparabile. De altfel, plecând de la această observație, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite.

Prin aceeași decizie, Plenul Curții Constituționale a reținut că accesul liber la justiție nu înseamnă că, în toate cauzele, trebuie să fie asigurat accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece competența și procedura de judecată sunt stabilite de legiuitor, iar acesta, asigurând posibilitatea de a ajunge în fața instanțelor judecătorești în condiții de egalitate, poate stabili reguli deosebite. Din această perspectivă, Curtea constată că, în ceea ce privește excepția de față, nu se poate susține încălcarea dreptului la un proces echitabil, atâta vreme cât asupra dizolvării consiliului local se pronunță o instanță de judecată, formată din judecători independenți și imparțiali, în condiții de publicitate și contradictorialitate, pe baza probelor și a oricăror apărări pe care părțile sunt libere să le prezinte. Așadar, accesul la justiție al consilierilor locali este neîngrădit, ei având posibilitatea de a-și apăra interesele în cadrul procesului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Belciugatele în Dosarul nr. 92/116/2009 (număr în format vechi 129/C/2009) al Tribunalului Călărași — Secția civilă și de Consiliul Local al Comunei Porumbesti și de Consiliul Local al Comunei Sanislău în dosarele nr. 932/83/2009 și, respectiv, nr. 769/83/2009 ale Tribunalului Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.569

din 19 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Kempen” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 11.761.2/325/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și care face obiectul Dosarului nr. 2.507D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.824D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Ioan Brisc în Dosarul nr. 4.182/30/2007 al aceleiași instanțe.

Și în acest dosar se constată, în urma apelul nominal, lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, observând identitatea de obiect a celor două dosare, din oficiu, pune în discuție conexarea acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 2.824D/2009 la Dosarul nr. 2.507D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 1 aprilie 2009 și 26 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 11.761.2/325/2007 și nr. 4.182/30/2007 **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepțiile au fost ridicate de Societatea Comercială „Kempen” — S.R.L. din Timișoara și, respectiv, Ioan Brisc în cauze având ca obiect soluționarea unor excepții de nelegalitate a unor acte administrative.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate se arată că, urmare a modificărilor intervenite prin Legea nr. 262/2007, se împiedică accesul la justiție în privința actelor administrative cu caracter normativ a căror nelegalitate nu mai poate fi invocată

într-un proces conform procedurii instituite prin art. 4 din Legea nr. 554/2004. Se mai susține că, prin restrângerea sferei actelor administrative unilaterale care pot fi atacate prin intermediul excepției de nelegalitate numai la actele administrative unilaterale cu caracter individual, se încalcă și principiul egalității în drepturi a cetățenilor.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificate prin art. I pct. 5 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 4 alin. (1): „(1) *Legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. În acest caz, instanța, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea litigiului pe fond, sesizează, prin încheiere motivată, instanța de contencios administrativ competentă și suspendă cauza. Încheierea de sesizare a instanței de contencios administrativ nu este supusă niciunei căi de atac, iar încheierea prin care se respinge cererea de sesizare poate fi atacată odată cu fondul. Suspendarea cauzei nu se dispune în ipoteza în care instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de nelegalitate este instanța de contencios administrativ competentă să o soluționeze.*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile de lege criticate aduc atingere prevederilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 16 care consacră egalitatea în drepturi și la art. 21 care garantează accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că a analizat textul de lege ce formează obiectul cauzei de față din perspectiva pretensei încălcări a dreptului de acces liber la justiție și, prin mai multe decizii, a statuat că împrejurarea că

excepția de nelegalitate vizează, potrivit art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, doar actele administrative unilaterale cu caracter individual nu are semnificația excluderii actelor administrative unilaterale cu caracter normativ de la controlul de legalitate exercitat de instanța de contencios administrativ, acest control realizându-se pe calea acțiunii directe, separate, și nu a incidentului procedural al ridicării excepției de nelegalitate. Curtea a reținut că, din cuprinsul dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 554/2004 rezultă că obiectul acțiunii judiciare în materia contenciosului administrativ îl constituie „actul administrativ unilateral” al unei autorități publice, fără nicio distincție cu privire la caracterul individual ori

normativ al acestuia. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 342 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 aprilie 2009, ori Decizia nr. 944 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 1 octombrie 2009.

În ceea ce privește critica prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, prin raportare la dispozițiile art. 16 din Constituție, Curtea constată că nu este întemeiată întrucât textul de lege ce formează obiect al excepției nu instituie privilegii sau discriminări, fiind în mod egal aplicabil tuturor persoanelor care înțeleg să se prevaleze de prevederile acestuia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Kempen” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 11.761.2/325/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și de Ioan Brisc în Dosarul nr. 4.182/30/2007 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.582

din 19 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Doina Safta în Dosarul nr. 7.911/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.911/1/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Doina Safta într-un litigiu având ca obiect soluționarea recursului introdus împotriva unei hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii referitoare

la participarea acestora la concursul pentru promovarea în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi, întrucât instituie o discriminare expresă a unor consilieri juridici în raport cu avocații, deși există o identitate între atribuțiile și modul de desfășurare a activității celor două categorii profesionale.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că prevederile art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 sunt neconstituționale, contravenind dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 53 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, având în vedere că, prin Decizia nr. 785/2009, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor de lege ce formează obiectul acesteia.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Doina Safta în Dosarul nr. 7.911/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, care are următorul cuprins:

— Art. 44 alin. (2): „*La calcularea vechimii prevăzute la alin. (1) se ia în considerare și perioada în care judecătorul sau procurorul a fost avocat.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 1 alin. (3) privind caracterul României de stat de drept, democratic și social, art. 16 alin. (1) potrivit căruia cetățenii sunt egali în fața legii și autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 alin. (1) și (2) care consacră dreptul de acces liber la justiție și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. De asemenea, se invocă și prevederile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un recurs efectiv.

Curtea observă că, prin Decizia nr. 785 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 404 din 15 iunie 2009, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 și a constatat că prevederile de lege menționate sunt contrare principiului egalității și nediscriminării, întrucât instituie un tratament diferențiat pentru cazuri egale, în lipsa unei justificări obiective și rezonabile.

Potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale, excepția având un astfel de obiect fiind inadmisibilă. Ținând cont de faptul că decizia de admitere mai sus amintită a fost pronunțată ulterior momentului ridicării prezentei excepții de neconstituționalitate, Curtea urmează să o respingă ca devenită inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.606

din 26 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 253 alin. 2
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 253 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emanoil Alexandru Săvoiu în Dosarul nr. 4.282/317/2007 al Tribunalului Gorj — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în conformitate cu jurisprudența constantă în materie a Curții Constituționale, de pildă Decizia nr. 311/2001 și Decizia nr. 124/2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.282/317/2007, **Tribunalul Gorj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. 2 din Codul de procedură civilă.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Emanoil Alexandru Săvoiu într-o cauză privind soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă ca perimată plângerea introdusă de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat stabilește ca moment al curgerii termenului pentru exercitarea recursului împotriva hotărârii de constatare a perimării data pronunțării, și nu a comunicării hotărârii, ceea ce lipsește partea absentă de la dezbateri și pronunțare de posibilitatea efectivă de exercitare a căii de atac, ultima posibilă în apărarea unui drept pretins vătămat. Chiar dacă în jurisprudența în materie a Curții Constituționale s-a reținut că legiuitorul are posibilitatea să impună anumite condiții de formă, fără însă ca aceste reglementări să aducă atingere substanței dreptului sau să-l lipsească de efectivitate, autorul excepției consideră că textul de lege atacat apare ca fiind de un formalism rigid și lipsit de suport rațional și aduce atingere chiar substanței dreptului la exercitarea unei căi de atac.

Tribunalul Gorj — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că prevederile art. 253 alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt

constituționale, fiind conforme dispozițiilor art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 253 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: *„Hotărârea care constată perimarea este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare.”*

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare* și ale art. 129 — *Folosirea căilor de atac*.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 253 alin. 2 din Codul de procedură civilă au mai fost examinate pe calea controlului de constituționalitate.

Astfel, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 21 alin. (2) din Constituție, Curtea, prin Decizia nr. 311 din 15 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 17 ianuarie 2002, a reținut că aceste dispoziții, „care prevăd calea de atac a recursului împotriva hotărârii care constată perimarea și condițiile folosirii acestei căi de atac, nu numai că nu contravin textului constituțional invocat, ci, dimpotrivă, constituie tocmai o reglementare a exercitării dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor și a intereselor sale legitime, drept fundamental prevăzut la art. 21 din Constituție.” Cu același prilej, Curtea a mai arătat că aceeași prevedere legală nu încalcă nici dreptul la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție, întrucât, potrivit art. 252 alin. (1), părțile sunt încunoștințate din timp despre judecată și, prin urmare, au posibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare. Totodată, cu privire la art. 129 din Legea fundamentală, referitor la folosirea căilor de atac, Curtea a mai statuat că acest text conferă legiuitorului ordinărie atribuția exclusivă de a stabili condițiile legale de exercitare a căilor de atac, o asemenea reglementare fiind, deci, de nivelul legii, și nu al Constituției. De altfel, a mai menționat Curtea în aceeași decizie, Codul de procedură civilă prevede și alte situații, cum ar fi art. 582 referitor la recursul împotriva ordonanței președințiale, în care termenul de recurs curge de la pronunțarea hotărârii pentru părțile citate, și de la comunicare, pentru părțile care nu au fost citate.

Deoarece, față de criticile examinate prin decizia indicată, nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emanoil Alexandru Săvoiu în Dosarul nr. 4.282/317/2007 al Tribunalului Gorj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.608

din 26 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Mariana Nicolae în Dosarul nr. 12.719/300/2007 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, indicând, în acest sens, Decizia nr. 820/2007 a Curții Constituționale, ale cărei soluție și considerente se mențin și în această cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 12.719/300/2007, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.**

Excepția a fost ridicată de Mariana Nicolae într-o cauză privind soluționarea unei cereri de recurs formulate împotriva unei decizii prin care a fost respins apelul referitor la o sentință prin care recurenta a fost obligată la desființarea unor lucrări de construcții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 32 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991, prin aceea că permit desființarea unei construcții proprietate privată edificate pe un teren proprietate privată și în conformitate cu prevederile certificatului de urbanism, sunt lipsite de orice rațiune economică și încalcă dreptul de proprietate garantat de art. 44 din Constituție. Mai mult, măsura desființării lucrării apare ca o sancțiune suplimentară, pe lângă amenda contravențională, pentru aceeași faptă.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 32 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, care au următoarea redactare:

— Art. 32 alin. (1) și (2): „(1) În cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28

alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz:

- a) încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației;
b) desființarea construcțiilor realizate nelegal.

(2) În cazul admiterii cererii, instanța va stabili termenele limită de executare a măsurilor prevăzute la alin. (1).”

Dispozițiile art. 28 alin. (1), la care textul mai sus redat face trimitere, prevăd următoarele: „(1) O dată cu aplicarea amenzii pentru contravențiile prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. a) și b) se dispune oprirea executării lucrărilor, precum și, după caz, luarea măsurilor de încadrare a acestora în prevederile autorizației sau de desființare a lucrărilor executate fără autorizație ori cu nerespectarea prevederilor acesteia, într-un termen stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției.”

Autorul excepției apreciază că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, precum și dispozițiilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Declarația Universală a Drepturilor Omului, care garantează dreptul de proprietate.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că textele de lege criticate au mai fost

examine în numeroase rânduri în cadrul controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme fundamentale ca și cele invocate în prezenta cauză. De pildă, prin Decizia nr. 433 din 15 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 12 mai 2008, Decizia nr. 820 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 13 noiembrie 2007, și Decizia nr. 881 din 16 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 5 noiembrie 2007, Curtea Constituțională, pentru argumentele acolo reținute, a constatat că dispozițiile art. 32 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții nu contravin exigențelor dreptului de proprietate, garantat de Constituția României, de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Deoarece față de criticile examinate prin deciziile indicate nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele acolo statuate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Mariana Nicolae în Dosarul nr. 12.719/300/2007 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.610

din 26 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie

civilă, excepție ridicată de Alexandru Crișan senior, Alexandru Crișan junior și Mărioara Crișan în Dosarul nr. 5.097/62/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează Curtea că părțile Ștefan Gheorghe Dan și Maria Dan au transmis la dosarul cauzei note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, deoarece textele de lege criticate conțin dispoziții suficient de clare și precise care să permită determinarea situațiilor concrete

În care se acordă ajutorul public judiciar în materie civilă. În plus, jurisprudența Curții în materie cuprinde aceeași soluție, de respingere a acestei excepții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.097/62/2007, **Curtea de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Alexandru Crișan senior, Alexandru Crișan junior și Mărioara Crișan într-o acțiune privind soluționarea unui apel formulat împotriva unei sentințe civile prin care a fost respinsă acțiunea introdusă de autorii excepției pentru constatarea nulității absolute a unui contract de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile de lege criticate îngredesc liberul acces la justiție, deoarece nu oferă criterii exacte și echidistante pentru stabilirea situațiilor în care se justifică acordarea ajutorului public judiciar, aceste criterii fiind prea generoase, oferind doar două niveluri de plafon în funcție de care se apreciază dacă sunt sau nu suportabile cheltuielile impuse de derularea unui proces. Astfel este afectat principiul imparțialității și al echidistanței justiției, iar justițiabilii, oricum obligați la plata unor taxe de timbru cu mult peste posibilitățile lor materiale, sunt determinați să își caute dreptatea singuri.

Curtea de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că dispozițiile art. 4 și ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile art. 4 și art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt constituționale, astfel cum a statuat Curtea Constituțională prin deciziile nr. 264/2009 și nr. 924/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 și ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008. Textele de lege examinate au următorul conținut:

„Art. 4. — Poate solicita acordarea ajutorului public judiciar, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, orice persoană fizică, în situația în care nu poate face față cheltuielilor unui

proces sau celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale.”;

Art. 8. — „(1) Beneficiază de ajutor public judiciar în formele prevăzute la art. 6 persoanele al căror venit mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul de 500 lei. În acest caz, sumele care constituie ajutor public judiciar se avansează în întregime de către stat.

(2) Dacă venitul mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul de 800 lei, sumele de bani care constituie ajutor public judiciar se avansează de către stat în proporție de 50%.

(3) Ajutorul public judiciar se poate acorda și în alte situații, proporțional cu nevoile solicitantului, în cazul în care costurile certe sau estimate ale procesului sunt de natură să îi limiteze accesul efectiv la justiție, inclusiv din cauza diferențelor de cost al vieții dintre statul membru în care acesta își are domiciliul sau reședința obișnuită și cel din România.”

În opinia autorilor excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) cu privire la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 alin. (1) și (3) care consacră accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 alin. (2) potrivit cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că acesta este neîntemeiată.

Textele de lege criticate conțin elementele necesare identificării practice a situațiilor în care se poate acorda ajutorul public judiciar în materie civilă. Astfel, dispozițiile art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 reglementează criteriile în funcție de care beneficiul de ajutor public judiciar în formele prevăzute la art. 6 din aceasta se avansează de către stat fie în întregime, fie în proporție de 50%. De asemenea, alin. (3) al aceluiași articol 8 are în vedere și alte cazuri în care ajutorul public judiciar se poate acorda, proporțional cu nevoile solicitantului, în ipoteza acestei norme fiind prevăzută și situația în care există diferențe de cost al vieții dintre statul membru în care solicitantul își are domiciliul sau reședința obișnuită și cel din România, diferențe de natură să îi limiteze accesul efectiv la justiție.

Nu în ultimul rând, Curtea observă că modificările și completările introduse prin Legea nr. 193/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă oferă, la art. 7, atât criteriul general de acordare a ajutorului public judiciar, potrivit căruia acesta „se poate acorda, separat sau cumulativ, în oricare dintre formele prevăzute la art. 6, fără a putea depăși, în total, în cursul unei perioade de un an, suma maximă echivalentă cu 12 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare”, cât și, la art. 8¹, indicii suplimentare pentru aplicarea criteriilor cuprinse în ordonanță: „Ajutorul public judiciar se acordă, potrivit prezentei ordonanțe de urgență, independent de starea materială a solicitantului, dacă prin lege specială se prevede dreptul la asistență judiciară sau dreptul la asistență juridică gratuită, ca măsură de protecție, în considerarea unor situații speciale, precum minoritatea, handicapul, un anumit statut și altele asemenea. În acest caz, ajutorul public judiciar se acordă fără îndeplinirea criteriilor prevăzute la art. 8, dar numai pentru apărarea sau recunoașterea unor drepturi sau interese rezultate ori aflate în legătură cu situația specială care a justificat recunoașterea, prin lege, a dreptului la asistență judiciară sau la asistență juridică gratuită.”

În funcție de toate aceste reglementări, instanța de judecată căreia i-a fost înaintată o cerere de acordare a ajutorului public judiciar în materie civilă urmează să aprecieze și, în consecință, să o încuviințeze sau nu, interpretând și aplicând dispozițiile de lege la situația concretă a solicitantului, care poate formula, potrivit art. 15 alin. (2) din ordonanță, cerere de reexaminare împotriva încheierii prin care se respinge cererea de acordare a ajutorului public judiciar.

În concluzie, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu pot fi apreciate ca fiind lipsite de claritate sau lacunare sub

aspectul stabilirii unor criterii precise pentru acordarea ajutorului public judiciar în materie civilă, de natură să afecteze principiile egalității și al nediscriminării, liberul acces la justiție sau principiul imparțialității, unicității și egalității justiției, invocate de autorul excepției. Totodată, atât Curtea Europeană a Drepturilor Omului (cauza *Reckvenyi împotriva Ungariei*, 1999), cât și Curtea Constituțională (Decizia nr. 227/2006), au statuat că reglementarea în detaliu, oricât ar fi de dorită, nu poate avea o certitudine absolută, deoarece ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Alexandru Crișan senior, Alexandru Crișan junior și Mărioara Crișan în Dosarul nr. 5.097/62/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.612

din 26 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) lit. a), art. 28, art. 32 alin. (1) și art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) lit. a), art. 28, art. 32 alin. (1) și art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Ovidiu Rusu în Dosarul nr. 7.729/300/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că autorul excepției formulează, de fapt,

cereri de modificare și completare a textelor de lege atacate, și nu veritabile critici de neconstituționalitate. În subsidiar, menționează Decizia nr. 1.174/2009 a Curții Constituționale, ale cărei argumente formulate în sensul respingerii ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate le apreciază valabile și în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.729/300/2008, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 26 alin. (1) lit. a), art. 28 alin. (1), (2) și (3), art. 32 alin. (1) lit. a) și b) și art. 35 alin. (1) și (2)” din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ovidiu Rusu într-o cauză privind soluționarea unui apel formulat împotriva unei sentințe având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate conțin anumite omisiuni legislative și sunt lipsite de precizie și claritate, oferind astfel agentului constator posibilitatea să le interpreteze în mod eronat și abuziv, ceea ce afectează accesul liber la justiție și

dreptul de proprietate al contravenientului. Se arată, în acest sens, că textele legale examinate cuprind lacune legislative sub aspectul reglementării, la art. 28 alin. (2) din Legea nr. 50/1991, a unor condiții tehnice exprese care să justifice menținerea unei construcții, precum și a obligației autorității administrației publice de a motiva decizia de desființare a construcției executate fără autorizație, respectiv sub aspectul reglementării, la art. 35 alin. (2), a posibilității de suspendare a termenului de intrare în legalitate pe perioada derulării litigiului având ca obiect judecarea plângerii împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă opinează în sensul constituționalității dispozițiilor legale examinate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care sunt invocate argumente ce au stat la baza pronunțării deciziilor nr. 409/2005 și nr. 1.029/2007 ale Curții Constituționale.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, indicând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 336/2009. Precizează că atribuțiile de modificare și completare a unui text legal supus controlului de constituționalitate nu intră în competența Curții Constituționale, iar art. 41 alin. (2) din Legea fundamentală, invocate, nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 alin. (1) lit. a), art. 28, art. 32 alin. (1) și art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, modificată și completată prin Legea nr. 261/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 493 din 16 iulie 2009. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 26 alin. (1) lit. a): „(1) *Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni: a) executarea sau desființarea, totală ori parțială, fără autorizație a lucrărilor prevăzute la art. 3, cu excepția celor menționate la lit. b), de către investitor și executant.*”;

— Art. 28: „(1) *O dată cu aplicarea amenzii pentru contravențiile prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. a) și b) se dispune oprirea executării lucrărilor, precum și, după caz, luarea măsurilor de încadrare a acestora în prevederile autorizației sau de desființare a lucrărilor executate fără autorizație ori cu nerespectarea prevederilor acesteia, într-un termen stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției.*”

(2) *Decizia menținerii sau a desființării construcțiilor realizate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia se va lua de către autoritatea administrației publice competente, pe baza planurilor urbanistice și a regulamentelor aferente, avizate și aprobate în condițiile legii, sau, după caz, de instanță. Pentru lucrări ce se execută la clădirile prevăzute la art. 3 lit. b) este necesar avizul Ministerului Culturii și Cultelor.*

(3) *Măsura desființării construcțiilor se aplică și în situația în care, la expirarea termenului de intrare în legalitate stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției, contravenientul nu a obținut autorizația necesară.*”;

— Art. 32 alin. (1): „(1) *În cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz:*

a) *încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației;*

b) *desființarea construcțiilor realizate nelegal.*”;

Art. 35 alin. (1) și (2): „(1) *În condițiile prezentei legi, descrierea faptei ce constituie contravenție se face cu indicarea locului, datei și orei constatării, în conformitate cu dispozițiile art. 31.*

(2) *Împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia. Plângerea suspendă executarea sancțiunii amenzii, dar nu suspendă măsura de oprire a executării lucrărilor, dispusă odată cu aplicarea sancțiunii contravenționale în condițiile art. 28 alin. (1) și ale art. 29 alin. (2). De asemenea, plângerea nu suspendă măsura desființării în condițiile art. 33 alin. (1) a lucrărilor de construcții executate fără autorizație pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al județelor, municipiilor, orașelor sau comunelor ori a construcțiilor, lucrărilor și amenajărilor cu caracter provizoriu executate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al județelor, municipiilor, orașelor ori comunelor al căror termen prevăzut prin autorizație este expirat, dispusă în condițiile art. 28 alin. (1).*”

Autorul excepției apreciază că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind accesul liber la justiție și ale art. 44 alin. (2) (invocat în raport de numerotarea anterioară revizuirii Constituției ca art. 41 alin. (2)). referitoare la principiul garantării și ocrotirii proprietății private în mod egal de lege, indiferent de titular.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că prin Decizia nr. 336 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009, instanța de contencios constituțional a examinat conformitatea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. a), art. 27, art. 28 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (1) lit. b) și ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții față de aceleași norme constituționale invocate în prezenta cauză și prin raportare la critici de neconstituționalitate asemănătoare. Pentru argumentele acolo expuse, care își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, Curtea a constatat că aceste dispoziții sunt conforme normelor și principiilor fundamentale referitoare la liberul acces la justiție și dreptul de proprietate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) lit. a), art. 28, art. 32 alin. (1) și art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Ovidiu Rusu în Dosarul nr. 7.729/300/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

